

מתוך עיתון המחתרת "החלוץ הלוחם"

הארגון הלוחם של הנוער היהודי החלוצי ("עקיבא") בקראקוב, אוגוסט 1943

נוכח המצב הטרגי בו שרויה היהדות, כאשר חיי היחיד תלויים במקרה, ואילו חיי הכלל הם מזמן על סף החידלון, צריך יותר מתמיד לבחון את המצב במבט מקיף. נקודת ראות אישית – זאת מבין ודאי כל אחד – היא עתה חסרת משמעות. אישית, כולנו אבודים. הסיכויים להישאר בחיים הם זעומים, הרוסים וגלמודים – אין לנו הרבה מה לצפות מהחיים. במוותנו יחד עם יהדות פולין, חייבים אנו להמחיש לעצמנו את המהות ההיסטורית של הזמן הזה, ולומר באומץ שמוותנו אינו סוף העולם. קורותיה של האנושות ושל היהדות יתנהלו גם להבא בקצב שלהם, גם לאחר שעלינו מזמן כבר ייסתם הגולל.

מאזן היהדות יהיה עצוב, כאשר לאחר מבול הדמים ההיסטורי יבוא השלום לעולם. אין זאת התבוסה הראשונה של עם חסר-אונים המפוזר על פני האדמה. טבח, רציחות, החרמת רכוש ושריפת אנשים חיים – כל זה מוכר לנו במשך דורות כיסוד מכריע במרטרולוגיה שלנו. אולם מעולם לא היתה השמדה כוללת כל כך. מעולם לא התהווה מצב כזה של חוסר מוצא. מעולם לא יצא כמו עתה המון מצויד בשכלולי טכניקה חדשה נגד היהדות. משישה עשר מיליון יהודים בעולם, בקושי אפשר יהיה להגיע לתשעה מיליון לאחר המלחמה. והחשוב ביותר – תחסר היהדות האירופית אשר היוותה עד עתה את החלק הבריא ביותר של העם...

איש לא הושיט ידו ליהודים המושמדים, אף לא השתדל לסייע להם במידה זו, שתאפשר בריחתם של יהודים מסכנת ההשמדה. הם הביטו על הכליה שלנו כעל מות תולעים, ולא כעל אובדן עם, בעל ערכי תרבות גבוהה. כשעלתה על הפרק בעית היהודים, פחתה השנאה גם אל הגרמנים. היתה סולידריות עם האויב בשמחה על מפלתם של היהודים. רק מעטים בלבד שמרו על רמה אנושית, ואף אלה לא העיזו לתת לזה ביטוי כלפי חוץ. אמת, בדידותנו חזרה ונתאשרה גם הפעם. את עולה הכבד של הבדידות הזו נישא עד יומנו האחרון, ולאורה מסתברת כנכונה רק הסיסמה של שחרור עצמי: אין לנו להישען אלא על עצמנו בלבד. כל הקונספציות הפוליטיות האחרות מוליכות שולל. שילמנו את המחיר הגבוה ביותר תמורת זאת שהיינו רדומים על ידי השפע באירופה, או מונחים על ידי תקוות שחרור תועה שתבוא מבחוץ. איבדנו את הראייה המהותית, ובמקום לכוון את עצמאותנו פיזרנו בשדות זרים כוחות שאין להעריכם. ומי יודע מה היה עתידה של היהדות אלמלא היישוב בארץ, שהתבסס לפני פרוץ המלחמה והגיע לחצי מיליון נפש, ואשר מונה עכשיו מיליון נפש. רק גרעין זה של מדינת יהודים מהווה ערובה לתחיית העם. הוא מצווה להאמין, כי תוקם מחדש יהדות עצמאית והשפעת כתמיד ערכי רוח עמוקים. לכן קל יותר למות מתוך הכרה, כי שם פועמים עדיין חיים יהודיים אמיתיים, כי באותה פינה אחת בעולם הרחב לא היינו בלתי רצויים, נידונים-גלמודים. לא היה טעם למותנו אלמלא ההרגשה, כי לאחר שלא נהיה יותר, יהיו הם היחידים אשר יחשבו עלינו בהתרגשות כנה. לפיכך, למרות המוות הוודאי אנו מתחברים עמם במאבק לעתיד. כל מעשה שלנו מפלס דרך לשחרור, ומקדם את הבניין של מולדת עצמאית. התפרצותנו היא מחאה נגד הרע המציף את העולם. כגמול על הטרור שמחץ את עמנו, אנו מתייצבים למאבק לצדק וחירות שצריכים להאיר לאנושות כולה. אנו רוצים למות, כדי שחרפת מוות המשועבדים לא תרביץ בכובדה על עתיד היהדות, ויהדות זאת לא תצטרך להזכיר בבושה את יהודי אירופה, אשר נתנו שיוליכום ללא התנגדות לטבח, ולא היה בהם האומץ להתגונן נוכח האבדון. כיוון שלא ניתן לנו לתרום לעבודת הבניין היוצרת, נמלא לפחות כאן את תפקידנו ההיסטורי: עלינו להרים את קרנו של העם העובד, להסיר מעליו את אות הקלון של עבדות ולהעמידו בשורת העמים החופשיים ברוחם...